SLUŽBENO SAOPĆENJE ILO-a

I

ILO-u je postavljeno pitanje je li dopušteno **pjevanje pučkih pjesama kod pjevane Mise.** Radni odbor ILO-a na svojoj sjednici od 9. srpnja 1963. pretresao je odgovarajuće propise i stanje u našim krajevima pa daje ovaj odgovor:

1) Crkva traži da se kod pjevane Mise na liturgijskom jeziku pjevaju tekstovi Proprija i Ordinarija Mise (Isp. Instructio S.C. Rit. od 3. rujna 1958, br. 24–27).

2) Za naše krajeve Crkva dopušta da se kod pjevane Mise na narodnom jeziku pjevaju ili doslovni prijevod ili pak parafraza (slobodni prijevod) misnog Ordinarija (Isp. Indult Sv. Officija br. 210/60. od 8. IV 1960).

3) Prema tome ne odgovara propisima Crkve da se kod pjevane Mise pjevaju pučke pjesme kakve su kod nas u običaju jer im je tekst po smislu odveć daleko od liturgijskog teksta.

4) Drugo je pitanje (i o tom prosuđuje Ordinarius loci) je li u pojedinom slučaju uputno odmah i sasvim zabraniti te pučke pjesme, osobito u onim krajevima gdje je to jedini, makar i posve nedovoljan, način sudjelovanja vjernika kod liturgijskog čina.

Prema tome se pučke pjesme kod pjevane Mise, u najboljem slučaju, (po sudu Ordinarija) mogu još neko vrijeme tolerirati, a nikako uvoditi i propagirati.

II

U Zborniku liturgijskog tečaja g. 1962. »Zajednička žrtva« iznesena je tvrdnja da profesor Kniewald »nije nikada bio oduševljeni pristaša živoga jezika u liturgiji« (str. 115).

Uspoređivanjem spomenutog teksta s hrvatskim publikacijama dra Kniewalda Radni odbor ILO-a na svojoj sjednici od 9. srpnja 1963. došao je do zaključka da navedena tvrdnja ne odgovara stvarnosti. Uostalom glasilo ILO-a je preko svog urednika već ranije iznijelo da je dr Kniewald najistaknutiji među onima, koji su zastupali upotrebu živog jezika u liturgiji (Isp. »Služba Božja« g. II, br. 5, str. 240).